



Sygn. akt IV KK 334/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Małgorzata Gierczak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **M.D.**

skazanego z art. 291 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 października 2021 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w D.

z dnia 10 lutego 2020 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej M. D. i sprawę
w tym zakresie przekazuje Sądowi Rejonowemu w D. do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

M.D. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w D. z dnia 10 lutego 2020 r., sygn. akt II K (...), na karę siedmiu miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze trzydziestu godzin w stosunku miesięcznym za to, że dnia 2 kwietnia

2019 r. w O. na ul. R., pomógł A.L. zbyć, stanowiącą własność M.W., biżuterię ze złota w postaci pierścionka o wartości 500 zł za kwotę 152 zł, mimo że wiedział, iż rzecz ta została uzyskana za pomocą czynu zabronionego, tj. za czyn z art. 291 § 1 k.k.

Wyrok ten zapadł na posiedzeniu, w uwzględnieniu złożonego przez prokuratora - w trybie art. 335 § 2 k.p.k. - wniosku o wydanie wobec oskarżonego wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i orzeczenie uzgodnionej z nim kary.

Orzeczenie Sądu I instancji nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron procesu, toteż uprawomocniło się w dniu 18 lutego 2020 r.

Dnia 1 lipca 2021 r. Prokurator Generalny wniósł kasację od wyroku Sądu Rejonowego w D., zaskarżając na korzyść skazanego całość dotyczących go rozstrzygnięć i zarzucając orzeczeniu rażące, a zarazem mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego - art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., polegające na niezasadnym uznaniu, że okoliczności popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości i uwzględnieniu wniosku prokuratora oraz skazaniu M.D. za czyn z art. 291 § 1 k.k. bez przeprowadzenia rozprawy, pomimo iż popełniony przez niego czyn nie wyczerpywał określonych w art. 291 § 1 k.k. ustawowych znamion przestępstwa, a jedynie wykroczenia z art. 122 § 1 k.w.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o uchylenie wyroku w części odnoszącej się do M.D. i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w D..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, dlatego podlega rozpoznaniu i uwzględnieniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Nie ulega wątpliwości, że Sąd Rejonowy w D. uchybił obowiązkowi sprawdzenia poprawności wniosku prokuratora o wydanie wobec oskarżonego wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie uzgodnionej z nim kary, skutkiem czego nie dostrzegł błędnej kwalifikacji prawnej zarzucanego M.D. czynu. Przepis art. 343 § 7 k.p.k. obliuguje sąd do dokonania kontroli poprawności wniosku złożonego w trybie art. 335 k.p.k., zarówno pod względem formalnym, jak i

merytorycznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2021 r., sygn. akt I KK 10/20). Kontrola, o której mowa, odnosi się nie tylko do zasadniczej kwestii sprawstwa czynu przez określoną osobę, ale do wszystkich istotnych okoliczności jego popełnienia, w tym mających znaczenie dla jego oceny prawnej – między innymi przyjętej kwalifikacji prawnej. W niniejszej sprawie Sąd przeoczył oczywisty błąd prokuratora i uwzględnił wniosek o wydanie wobec M.D. wyroku skazującego, mimo niesłusznego zakwalifikowania jego czynu jako przestępstwa.

Z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że w dniu 2 kwietnia 2019 roku M.D. pomagał w zbyciu pochodzącej z czynu zabronionego rzeczy, której wartość nie przekraczała 500 złotych, a została zbyta za kwotę 152 zł. Z uwagi na powyższe, tj. wartość mienia, zachowanie oskarżonego nie wypełniło znamion czynu z art. 291 § 1 k.k., a jedynie wykroczenia z art. 122 § 1 k.w. Zgodnie z treścią art. 122 § 1 k.w., w brzmieniu obowiązującym od dnia 15 listopada 2018 r., „kto nabywa mienie, wiedząc o tym, że pochodzi ono z kradzieży lub przywłaszczenia, lub pomaga do jego zbycia albo w celu osiągnięcia korzyści majątkowej mienie to przyjmuje lub pomaga do jego ukrycia, jeżeli wartość mienia nie przekracza 500 zł, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny”. Tak więc zarówno w dacie popełnienia przez M.D. zarzucanego mu czynu, jak i w dacie orzekania, jego czyn powinien być kwalifikowany jako wykroczenie, a nie jako przestępstwo. Tak się jednak nie stało.

W wyniku nieskorygowania przez Sąd treści wniosku prokuratorskiego, M.D. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. ze wszystkimi tego prawnymi konsekwencjami. Rozstrzygnięcie to jest rażąco niesprawiedliwe i nie może się ostać. Konieczne było więc uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej M. D. i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w D. do ponownego rozpoznania, celem przeprowadzenia ponownej, tym razem prawidłowej kontroli treści wniosku prokuratora, w szczególności poprzez przyjęcie właściwej kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.